

USKONNOLLISIA HULLUTUKSIA.

Usein kuulee uskonnollisten ja sokealla hartaudella Jumalaansa luottavien ihmisten sanovan, että heidän persoonallinen luottamisensa, turvaamisensa ja uskomisensa taivaallisen ilon Jehovaan ei ole missään yhteydessä arkihuolien kanssa, eikä häiriöksi suinkaan jokapäiväistä elämää turvaavissa toimissa ja pyrkimyksissä. Ja siihen vedoten he halulla vieläkin pakoittaisivat jokaisen tunnustamaan tämän käsityksen ei olevan "vahingollisen" kellekään.

Mutta sokea luottamus "jälleen näkemiseen" jossain tulevassa elämässä on kahlehtiva ansa, ja este kanssailmisen jokapäiväistä asemaa turvaavalle veljeysaatteelle. — Joku aika sitte puhuin erään lääkärin kanssa yllämainitusta aineesta, ja hän kertoi eräästä itse näkemästään tapauksesta, joka kuvaa ja ratkaisee yllämainitun kysymyksen sattuvasti, ja näyttää mihin se sokeus johtaa.

Eräs vanhanpuoleinen ukko jossain pohjois-Ruotsissa lähti eräänä talvi-iltana toisella puolen järven olevaan kauppapuotiin, ostaakseen sieltä pikkutarpeita. Sattui että mainittuna iltana nousi hirveä lumimyrsky, joka eksytti hänen kulkemaan sinne tänne löytämättä rantaa tai ihmisiä. Ja hän kuljettuaan itsensä väsyksiin raivoovan lumimyrskyn riehuessa, tuulen vinkuessa ja ulvoessa, ymmärsi ei enää saavansa ihmisten apua, sillä hän ei löytänyt rantaa, ja uskoi ei kehenkään ihmisen enää kuulevan hänen ääntään, kääntyi hän jumalan puoleen ja alkoi huutamaan: "Oi minun jumalani, auta minut oikealle tielle!" Mutta jumalalta ei vaan kuulunut apua. Mies paleltui kuoliaksi ja löydettiin seuraavana päivänä aivan läheltä rantaa tien vierestä.

Joku päivä ennen tätä tapahtumaa eräs kaikille tunnettu henkilö, jota kylän uskonnollisten ihmisten kesken nimitettiin "suuri syntinen", sattui kuolemaan. Koko ympäristön asukkaat uskoivat luonnollisesti hänen kuolevan ilman pelastusta ja näin ollen ei suinkaan saavan rauhaa sielulle kuoleman jälkeen, vaan vakuuttivat hänen vaivoissaan ja ilman sielun rauhaa palaavan takaisin näyttelemään itseään ja kummittelemaan niillä seuduilla missä ennen eläissään oli muka syntiä tehnyt, ottamalla omin lupinsa polttopuita näiden uskonnollisten isäntien suurista metsistä. — Sanotun luuinmyrskyn valtaamana yönä oli eräs kylän uskonnollisempia henkilöitä ollut ulkona ja kuulut hirveän tuskallista avun pyyntiä, valitusta ja hädässä olevan ääntä albaalta järveltäpäin, mutta ollen aivan vakuutettu siitä että tämä ääni oli sen juuri kuolleen "suuren syntisen" sielun valituksia, parkumisia ja tuskan huutoja, ei hän uskaltanut mennä tutkimaan mikä tämän hädän syynä todellisuudessa oli, enempää kuin puhuaakaan siitä kenellekään mitään ennenkuin seuraavana päivänä ja silloin se oli myöhäistä — — —

Pari muuta, yhtä ikävää ja surulliseen lopputulokseen johettavaa tapausta sattui uskonnollisen sokeuden tähden noin viittisen vuotta sitte höyrylaiva "Slocumin" jouduttua haaksirikoon. Ensimmäisenä päivänä seuraavana vuonna teki Jacob Wollmar itsemurhan. Hän oli sanotussa laivaonnettomuudessa menettänyt vaimonsa ja ainoan lapsensa. Eräs katolilainen pappi kertoi Wollmar'ille: "Jos aunat minulle osan omaisuudestasi ja teet sitte itsemurhan, niin minä sielujen vaelluksen kautta saatan sinut vielä "omaisiesi", vaimosi ja lapsesi yhteyteen." Ja 27 p. elokuuta kolme vuotta sitte teki jälkeen jäänyt Wollmar'in veli itsemurhan, jättäen jälkeensä kirjelmän jossa hän kertoo vielä kerran menevänsä tapaamaan veljeään — — —

Joku aika sitte kierteli sanomalehdistössä myöskin eräs omituinen tapaus, joka oli seuraus sokeasta uskosta "jälleen näkemiseen". — Kun eräs italialainen nimeltä Luigi Contarini joku vuosi sitte matkusti tähän maahan, jäi häneltä nuori morsian Guesippina Ballatin Italiaan. Häntä aina kaipaava ja ikävöivä morsiamensa on nyt kuollut kotimaassa ja juuri ennen kuolemaansa oli hänen hartain toivomuksensa ollut saada mahdollisimman pian nähdä ja tavata aina muistossa säilyvän armaansa

taivaassa. — Contarinin vanhemmat ilmoittivat tämän tapahtuman nyt täällä olevalle pojalleen, erityisesti huomauttaen hänen kuolleen morsiamensa rakkaat toivomukset. Contarini käsitti nyt hänen pyhän velvollisuutensa olevan täyttää morsiamensa sydämmelliset toivomukset ja hän matkusti Italiaan, meni ja teki itsemurhan morsiamensa haudalla. — Mahdollisesti hän ajatteli sielunsa ei osaaavan taivaaseen eikä Itaaliaan morsiantaan tapaamaan jos olisi tehnyt itsemurhan täällä.

Tällaiset tapahtumat todistavat meille, että vahva ja umpimähkäinen luottamus "jälleen näkemiseen" taivaassa, voi johtaa ihmisiä surullisiin elämän seikkailuihin, joissa voi menettää ainoansa, nimittäin henkensä.

J. B.

